

Ilma väreili ja päivän kuumin hetki odotti. Kukaan ei huolestunut siitä, että auringosta valui keltaista. Odotin Nadjaa Kappelin terassilla ja keltaista oli kaikkialla. Lopulta Nadjan siluetti leijui Esplanadilla. Aurinko oli Nadjan selän takana ja lempeä tuuli heilutti lierihattua. Jotta tuuli ei olisi viennyt hattua, oli Nadjan pidettävä siitä kiinni. Nadjan siluetti muuttui naiskauneudeksi terassin hikisille miehille. Kellohame heilui ja päivän kuumin hetki oli tullut. Nadja istui viereeni päivävarjon alle ja kellohame pulpahti elastisesti. Nuuhkin Nadjan laittamaa hajuvettä ja kosketin mustaa pitsipaitaa, jonka alla hehkui puhtaan silkkinen iho. - Näin mustapilkullisen keltaisen mäyräkoiran Annankadulla, sanoi Nadja. Koira haukkui ilmassa lentäviä sateenvarjoja. Varjot kiikkuivat puhelinlangalla ja pyrähtivät lentoon. Lensivät sen jälkeen takaisin kahvoistaan puhelinlangalle kiikkumaan. Koira haukkui niitä, jatkoi Nadja. - Olet saanut auringonpistoksen. Puhelinlangalla oli puluja, eivätkä sateenvarjot lennä. Juo jäävettä, niin kaikki selviää, sanoin minä. Tuuli lempeästi, mutta siitä ei ollut apua. Keltaista valui auringosta kadulle ja oli liian kuuma. Kellohame pulpahti. Nadja nousi huolestuneena terassin tuolista. Kuljimme huoneiston viileyttä kohti ja mustapilkullinen keltainen mäyräkoira seurasi meitä. Auringosta valui keltaista. Sitä oli jokaisella kadulla, siitä tuli hyytelöä, joka tahtoi peittää Helsingin allensa. - Olit oikeassa Nadja, olemme vaarassa. Nousimme rappukäytävässä Annankadun ylimmän kerroksen huoneistoon turvaan. Parvekkeelta katselimme ihmisten kamppailu keltaista vastaan. Huoneiston oven alta tulee keltaista. - Miten meidän käy? Nadja sanoo ja makaa kylmäkääre otsallaan. Tuuletin pyörää barokkisenkin päällä epätoivoisesti. Kaupungin rakennusten kivi pinnoilta kuuluu mäyräkoiran haukuntaa ja sateenvarjojen kahinaa. - Kesän helteet ovat täällä, Nadja sanoo, ja kaikki on keltaista.